

Şiirler

MADEN İŞÇİLERİ

—Maden ocaklarına doğururken çocuklarını
analar

ölümlerin sancısıdır çektikleri—

güneşi görmeden şafakta
alınlarında fenerler
yedi kat yerin dibine inerler
maden işçileri

kanallar açar kolları
tüneller açar kolları
yerin altında
yerin altında şehirler
yerin üstünde şehirler
kurulur kollarıyla
yerin altında nehirlere
yerin üstünde nehirlere
dürülür terleriyle

kazmayla kazdıkları ocaktır
maden ocakları sıcaktır
eriyen beyindir
ezilen beden
madendir çıkardıkları
tükürdükleri maden

MADEN

göçük olur
toprak kayar
su basar
ve patlar grizu
kollar kopar
kör olur gözler
kulaklar sağır
gözler kömürün karasını ağlar
alınlar kömürün karasını terler
yerin altında erler
yerin üstünde erler

kan
kemik
ve etle
barikatlar kuruyorlar
geleceğe yürüyorlar
dillerinde gerçeğin türküsü:

varolmanız için varız
yokolmanız için varız
işte bundan güçlüyüz
işte bundan
işte dünden
işte yarın

yarınlar bizim olacak
İnecek usanç perdeleri yüzlerden
geleceğin ışığıyla aydınlanacak ak alınlar
istekle söylenecek iştürkülerini gürül gürül
parmaklar örerken yorulmayacak
adımlar yürürken yorulmayacak
gözler görürken yorulmayacak
süt sağır gibi memeden
sonu gelsin demeden
ÇALIŞANLARIN ÜLKESİ OLACAK ÜLKEMİZ
ÇALIŞANLARIN DÜNYASI OLACAK DÜNYAMIZ

GİRİTLİOĞLU
VE YAPI İŞÇİLERİ

kavgalara çatık kaşları altında yuvalanmış kar-
tal gözleri kısık. sanki acıları kesiyor keskin çiz-
giler gergin yüzünde bıçak bıçak. alını ak, alını
açık, alını sıcak, —terin tuza kestiği— ve elleri
dost temeller kazan, harcı karan, yapılar ören,
çatılar kuran. ve sıvı bir sevgidir, kavgaların da-
vulunu vuran coşkulu yüreğinden kan gibi akan—
emeğin erittiği
emeğin arıttığı—

başladı grev
başladı görev
alanın alınına kuruldu çadır
yapı işçileri saf tuttular
sözü birlik ettiler
bir türküdür söyledikleri
bir halaydır eyledikleri
döne döne
döne döne
koyulmuş öne
GİRİTLİOĞLU

bir mevziden bir mevziye aştı O
iş yoldaşlarının kollarına düştü O

sağnak bir öfke değil depremler depresirken içi-
mizde biriken. kanıyoruz yarasıyla öncünün he-
pimiz hep birden. uğultulu, ormanlarca, çağrılı
sularca, bir direnç tufanı oluyoruz daha da da-
ha. DİRENİN diyen buyruk yankı yankı dolaşı-
yor duvarlarımızda. göz yuvasından, yürek ka-
fesinden fırlayacak sanki. sanki kan yürüyor saç-
larımıza - saçlarımız isyankâr - ve sızıyor tır-
naklarımız taşta değmişcesine,
yaşa değmişcesine.

alandaki çok insan
olmuş tek insan
yani
yapı işçileri
hani
sulara veren bağırını bend bend - baraj
baraj

hani
başadık Mısırdaki pramitlerce
hani
kolları kıt'alar kucaklayan Çin'de set set
yani
putrellerce sağlam
yani
GİRİTLİOĞLU

yapımızın temelinde taşı O
iş yoldaşlarının kollarına düştü O

bilgiç gibi düşünmüş. savaşçı gibi kuşanmış.
güneşin işlediği derisi bakır bakır yangın, umut
yitirmediği duygu gönlünde. ve alanda arşınla-
yan adımları iri iri - diri diri. bir kasketiler ırma-
ğından akıyor erimişte toprağımıza, TOPRAĞI-
MIZIN çocuğu.

yapımızın harcında ter
kalemizin burcunda nefer
nöbette O
gözcümüz O
sözcümüz O
GİRİTLİOĞLU
GİRİTLİOĞLU
kollarımız bağlı
değil
bağrımız dağlı
yaktığın közle
gerçeği görüyoruz
baktığın gözle
GİRİTLİOĞLU
GİRİTLİOĞLU

işleyen demir gibi yaşadı kurtuluşa
koştı O
iş yoldaşlarının kollarına düştü O

mozaik taşlarının yedi rengiyle yazıyoruz yapı-
lara adını. şakule resmini çiziyoruz, gönüye res-
mini. ve vincin gıcirtısı hincin gıcirtısı oluyor içi-
mizde. ve O yine yürüyor yapıcılarının önünde.
kanla kazanılmış bir direnişin sonunda. bir türkü
dökülüyor dillerimizden: YAŞAMAYI DEVREDE-
LİM ÖLMEDEN

bir çekiç sustu biran
bir tezgâhın başında
bir konduda anıldı adı
bir yapı işçisinin başı döndü iskelede
kara haber tez geldi
sarardı yaprak güz geldi
kışa direnmek gerek

kışa
kışa
düşman kışa
dost başa
dost
GİRİTLİOĞLU

zulme düşman mazlumlara eşti O
iş yoldaşlarının kollarına düştü O

greve devam dedi
göreve devam dedi
anılın adı:
GİRİTLİOĞLU
GİRİTLİOĞLU

kardaşı O yoldaşı O savaştı O
iş yoldaşlarının kollarına düştü O
GERÇEKTİ O

«13 yaşındayım. 8 aydan beri çalışıyorum. Ba-
bam da çalışıyor ama aldığı yetmiyor. İşe gelme-
yin dedi müdür. Sorunca da keyfim öyle istiyor
dedi.»

«Tuğlaları kurutmak için toz kömür kullanıyoruz.
Havalandırma olmadığı için toz ciğerlerimize gi-
diyor. Akşam eve gittiğimizde kömür tükürüyo-
ruz.» (22.3.1975 tarihli Günaydın gazetesinden.)
—boğulmasınlar diye denizden karaya çıkartılan
balıklardır çocuk işçiler—

ÇOCUK İŞÇİLER

kırgındır yüzleri
dargındır gözleri
yorgundur dizleri
şafakların sisli derinliğinde
akşamın puslu karanlığında
çocuk işçilerin
dünün yorgunluğunu taşır bu güne eklemeleri
uykuları taşır
düşleri taşır
korkuları taşır
geceden gözleri

tezgâhların başına
bodrumların taşına
ÇOCUK İŞÇİLER
ÇOCUK İŞÇİLER
saçlarından kumaş dokuyanlar onlardır
gözlerinden nur dökenler
alınlarından ter dökenler
ve çile çekenler
onlardır

çile çocukları
ÇOCUK İŞÇİLER
ÇOCUK İŞÇİLER

döküm dökerken dört dönerler ocakbaşlarında
aşınırlar tornada yontulan demirle tunçla bakırla

ve matkap burgu burgu işler beyinlerine
yasalar yüklenmiş boyunlarına
yasaklar yüklenmiş boyunlarına
yüklenmiş angarya
koşulmuşlar yokuşa
ÇOCUK İŞÇİLER
ÇOCUK İŞÇİLER

kaynak mavisi nasıl da tutuşturur
kirpiklerini
koşlarını

saçlarını
kaynak mavisi nasıl da işler derilerine
—mavilerin en güzeli kaynak mavisi?
maviler kadar duru çocuklar
sarı çocuklar
kızıl çocuklar
kara çocuklar
ak çocuklar

ÇOCUK İŞÇİLER
ÇOCUK İŞÇİLER

babadan yetimler anadan öksüzler
çıplaklar açlar piçler kardeş çocuklar
dizlerinin bağı çözülenler
ezilenler
üzülenler
uğunanlar

acidan
ve ağudan

toz yutup kömür tükürenler
size söğen dil
size kalkan el
beni yaralar
karıncalar arılar
karıncalar arılar
ÇOCUK İŞÇİLER
ÇOCUK İŞÇİLER

yaşayamadığınız çocukluğunuzun
kardeşiyim ben de
bu bedende
sizin yüreğinizi taşıyorum
ben de bir zerreyim kıymızda
ben de bir damlayım suyunuzda
sizin ölümlerinizi yaşıyorum
ÇOCUK İŞÇİLER
ÇOCUK İŞÇİLER
bir gün tutuşacak ocak işçiler

AÇSINIZ ÇOCUKLAR

açsınız çocuklar
asya'nın sarısında
afrika'nın karasında
yani yarisında
dünyamızın

açsınız çocuklar
susuzsunuz çocuklar
bilirim kana kana içemez suyu ekmeğe doymayan
başlarınız döner
—omuzlarınızın zor taşıdığı—
kararır gözleriniz
çözülür dizleriniz
susuzsunuz çocuklar
asya'nın sarısında
afrika'nın karasında

uykusuzsunuz çocuklar
«sayrı uyur aç uyumaz»
derler doğrudur

kirpiklerinize ağı
kirpiklerinize ağıt
yüklenmiş
ve ne derin gözlerinize
ne şaşkın
ne acılı ve mazlum

asya'nın sarısında
afrika'nın karasında

bir şafak uykuya uyanık
bir damla suya kanık
ve bir lokma ekmeğe doymuşsam
utanıyorum suçlayan bakışlarınızdan
insanlığım adına
ağlamaklı oluyorum
hınçlı oluyorum
inançlı oluyorum
daha bir

bükülmüş boyunlarınız
kırık bir dal gibi gönlümde
filiz kardeşlerim
fidan kardeşlerim
can kardeşlerim

açsınız çocuklar
susuzsunuz çocuklar
uykusuzsunuz çocuklar
ASYA'NIN SARISINDA
AFRİKA'NIN KARASINDA

«460 milyon insan ölüm tehlikesi ile karşı karşıya»
«Açlık kurbanlarının yarısından fazlası 5 yaşından
küçük çocuklar»
(9.11.1974 tarihli Cumhuriyet)
gazetesinden)

O İNSAN KI

hangi çağın kanburu sipsivri piramitler
kimlerin teri
kızgın kumlara damlayan
palmiye yapraklarından
kaç bin yıllık acıyı ağıyor sırttan kafatasları
dağlanmış taç geçirilmiş başkaldırmış başına bir
kölenin

bir acı damlası
alnından
akan
kan

ve kan kokusu
yayılan
bardağı taşıran su
sayılan
mayası deyinmenin ve devrimlerin
ve yeniden türeyişinin
insanın

o insan ki
uyanır, uyanışı gibi gerinen toprağın
çözülen buzun
çatlayan kayanın

o insan ki
gezegenlerde insan gezdirir soluğuyla
o insan ki
buhar buhar solur
elektrik elektrik işir
ve atom atom konuşur
yerde
gökte
suda

nerdeyse kızarmış yarısı elmamızın
eşiğinde adımlarımız kanbursuz çağın
yıldızlara kuracağımız salıncağın
beşiğinde büyüyecek çocuklarımız

SEFERİ

aslında seferiyim ben
emek neferiyim ben
bakmayın konakladığıma
bir konduda
gider ayak

ağuya
ağıda
acıya
bakmayın gözlerimdeki
çözülse de dizlerimin bağı bir an
gücü var ellerimin
bögürümdeki yarayı bastırarak
cığlığım var
cığlıkları susturacak
cığlığım

saçlarım diken diken
bir kolum havada
gerginlik çizgi çizgi yüzümde
ve yıldızlar kıvılcımlanıyor gözümde
gecelerinde derdiğim çocukluğumun
çocukluğum
vurulan
uyumadan beşikte
vurulan

büyümeden eşikte
ama
yine de kapıda
kapılara açılan
ama
yine de yapıda
yapılara açılan

aslında seferiyim ben
emek neferiyim ben
bu yolda

aşınmadı adımlarım bu yolda
bir soluk alayım dedim de durdum
namluyu cevirdim kurşunu sürdürdüm
kulağım kırışte
gözüm geçitte

terimi sileyim dedim de durdum
konaklar kondularla sarılı
yerimi bileyim dedim de durdum
yolcu yolunda gerek bilirim
aslında seferiyim ben
emek neferiyim ben
yürürüm

yürüyüşün
çürüyüşe
zaferiyim ben

TUTSAĞIN TÜRKÜSÜ

özlemim
özgürlüğüm
dileğim
rüzgârlar kadar esrik ve esen
görmeliyim seni ben
en güzeli sen olmalısın ak saçlı bakire anaların
içindeki sancın bir yeni doğurmalı dışarda
bir çift güvercin konmalı pencereye
sana o günü muştulayan

nasıl özlemişim seni bir bilsen nasıl
kuruyup çatlayan toprak gibiyim sulara
kirpiklerime yüklenen uykulara
senin sevginle karşı koyuyorum
sığmıyorum duvarların arasına
boşa geçen yılların arasına
boşa geçen yılların yarasına
aldırmıyorum

esti bir yel
serildi yapraklar yere
üşüyor ağaçlar
üşüyor gözbebeklerim
sarı güneşte yalınlanan
gelincikler geliyor usuma
sonra sıcaklığını duyuyor alnım dudaklarının
ve çatlamıyor kahrından başım

kına rengi saçların sarıyor benliğimi
coşku bir deli kan oluyor damarlarımda dolaşan
umut ulu bir ağaç gibi dallanıyor içimde

ve çağlayanlar çağrışıyor bağrında uğul uğul
ben hasil da kabarıyorum okyanuslarca böyle
ben nasıl da doluyum

gece kurşunl
ay bulutların ardında
bir durgunluk var sularda donmuşcasına
ve gıcırdayan kağınların yorgunluğu
ıssızlığın yurdunda
sessizliğin yurdunda

gör ki
yası yüklenmiş doğaya doğanların
bil ki
bundan bulanık ırmağı gönlümün
azgın akar
kızgın akar
kan akar

kiraz gözlerinden damlayan ışığı arıyorum
bin midyenin birindeki inciye
mor sularında denizin
ve kanayan karanfilleri
anılara sunulan

kiraz gözlüm
serde
senin evrensel sevginde
buluyorum her şeyi
gamzelerin sevinç gibi çiçekleniyor yüreğimde
senden özgesi canlanmıyor
düşümde
düşüncemde
duygumda

ve seninle kanatlanıyor
tutsak bedenimde, özgür ruhum
ve seninle yerde yeşil
gökte mavi
oluyorum

İĞNELİ BEŞİK

biri ölü
biri diri
ölü kim
diri kim
biri kim
biri kim
birikim
taşıyor

ölüm bize
zulüm bize
utanç size
utanç size
«akdenize bir kısırak başı gibi uzanan»
iğneli beşik
iğneli beşik
ve yanyana yatıyorlar iğneli beşiğin bağrında
gövdeleri delik deşik
delik deşik

serilmiş yere
gerilmiş yere
gökyüzü nere
yıldızlar
aylar
gezegenler
onlar da gözü

sen konuşuyorsun kardeşim:
ne kargaya leş olurum
ne kargaya eş olurum
insana kardeş olurum
insana kardeş

namludan çıkan kurşun
gök gürültüsü
kılıç şakırtısı
senin sesin

ve ben bilirim
her sallandıkça iğneli beşik kirli ellerle
batar gözbebeklerine

ve ben bilirim
her çalınan ninniyle yeniden uyanırsın
köhne kapılarına
köhne yapılarına
dayanırsın
sömürünün

sen Ferhat'ın kardeşim
dağlar deviren devrilmeyen
suları aşırın yücelerden
sen Ferhat'ın kardeşim
özlemlerin Şirin'den öte
Şirin de öyle

arı suların
duru suların
akar Kerbala'da kavrulan
HÜSEY'NE
HÜSEY'NE
HÜSEY'NE

sarı
kızıl
kara
saçlarından
sara sara
çelenk örsünler sana kızlar
ozanlar destan yazsın
ressamlar seni çizsin
duvarlara
kayalara kazılsın adın
sen çok yaşadın
sen çok yaşadın

kısa ömründe
emeğin emrinde

mağarada doğan çocuk
senin adın şafaktır
af alsın
dal dalsın
boy buysun

doysun gözün
gönlün doysun
sen uygarlık olacaksın

üfleterek bulutları soluğunla
dilersen yağmur yağdıracaksın
bir yere
dilersen güneş doğduracaksın
bir yere

mağarada doğan çocuk
senin adın şafaktır
katran karası bir gece
iğneli beşiğin gıcirtisi
cığlığı mağara çocuğunun
cığlıklara bağlı

senin gözlerin de ürkek
senin gözlerin de acılı
yedi kıtadaki kardeşlerin gibi
mağarada doğan çocuk
senin adın şafaktır
dağlanmış şafaklarda
dağlanmış akşamlarda
sızlar burnumuzun direği
çekik kaşlı kardeşlerim
anımsadıkça kanlı kıyımları
özgür yeşeli Asya'nın çocuklarına
kadınlarına
ulularına

tüm savutlarını kullansınlar
kimyasal
biyolojik
klasik
atomik

deneme aracı olsun kanınız canınız
önemli değil
bozulacaklar rüzgârda dağılan bulut gibi
inanınız yeter ki
inanınız

saat durur
zaman yürür
yürünmelisin şafak
üremelisin şafak
türemelisin şafak

seni doğururken ölen
geyik gözlü ana için
ana için
ana için

sen
zincirlerin çocuğu
sen
tutsağı karasabanın
sen
tezgahın ustası

aynı beşikte sallanıyoruz aynı ellerle
bilelim
grizu patlar ölürüz
bulanır demir tozuna ciğerlerimiz
çürürüz

sökülürüz toprağımızdan
bilelim
gemler gerildikçe şahlanır atlar
kırbaçlandıkça savrulur yeşelleri
«göç geri dönerse kötü eşek kervanbaşı olur»
bu doğru

ama sonuncu
atlar ileri
atlar ileri
atlar ileri
«doğru söyleyen dokuz köyden kovulur»
bu doğru

ama onuncu
katlar ileri
katlar ileri
katlar ileri
çöl çocuğu konuşuyor:
bit gibi kan sömüren
it gibi et kemiren
asalaklardır savaşımız
sizler çekilin

eşiğindeyiz ölümün yaşamak adına
bizler iğneli beşiğin çocuklarıyız mağarada
doğan
cığlıklarımız düğümlenir yüreklerinize gün olur
iyi bilin bunu
bunu iyi bilin
sömürenlerdir savaşımız
sizler çekilin

aynı kavşakta bağlanır yollarımız
aynı çarkı döndürür kollarımız
gün olur
gün olur
saksıya sığmaz çiçek
düş biter başlar gerçek

hele açılsın kurşun kokan karanfiller
hele tuzu basalım yaramıza bir
bak nasıl da direneceğiz gecelere

sen ey ulu çınar
sen ey ulu gürgen
sen ey ulu meşe
sen ey sarı çam
karaçam sen ey
nasıl da yükseliyorsunuz güneşe

güneşe
güneşe
yapraklarınızda sesi var Dadaloğlu'nun
poyraz poyraz
izi var kayalarınızda kır atın Gâyurdağları
isyan isyan bayraklar
başkaldırıların zulme
atağınız
yatağınız
toprağınız

ben bilirim sizi
barınır bağrınızda oymağım, obam
akın akın gelenlerdeniz Asya'dan
direnc sanatımızdır doğaya
onur yükümüzdür taşınız

savaşımızla belliyiz
barışımızla belliyiz
telden alırsız
telliyiz

hep birden ötüşü gibi kuşların
türkülerimize

hep birden atışı gibi yüreklerin
ülkülerimiz
hep birden tütüşü gibi bacaların
sevdalarımız

sevdalarımızda saklısınız
dostlarım
dostlarım
dostlarım
iğneli beşik mi
darağacı mı
darağacı
darağacı
iğneli beşik daha acı
daha acı

salınıyor limanlarımızdaki dalgalar
yeni geminin özlemiyle
özlemiyle yeni insanın
özlemiyle yeni dünyanın
ateş böceği gibi geçede
bir yelkene göz kırıyor bir fener
kan iğneyi eritiyor
kan iğneyi eritiyor
bir hınç bizi yürütüyor
yürüyor tren
yürüyor tren
eksilse de her istasyonda bir vagon
varıyor tren
varıyor tren
varacağı yere

SANMA Kİ

denizin durgunluğudur durgunluğum
sanma ki duvarlar durdurdu beni
volkan volkan yanardağ yüreğim
kabarr
kükrer
tüter
tüter buram buram kokusu çiçeğin
milyonların kanlarıyla tomurcuklanan
tüter başımda
denizin durgunluğudur durgunluğum
sanma ki duvarlar durdurdu beni
düşündükçe seni
seninle serpileni
umudu ve utkuyu düşündükçe
düşündükçe ulu sevdayı
ak bulut maviyi yalar da geçer dört köşeli gökte
savruk bir sevinçle aydınlanır gözlerim
ve nazlı bir bayrak salınır içimde özgün
yele yelken açar sonsuzda ellerim
kanatlanır konarım dallarına
gerçek baharla
erken gelen bahara kandık
ateşle yandık
kanımızda tutuşan
poyrazla kavrukluk
kuruduk soğukla

ve kıyımdan
ve kıyımdan
yıkımdan geçtik
ağuyu içtik
ekmeğe katık oldu acımız
ve şimdi
budanmış ağaç gibi saklı gücümüz
haklı gücümüz
denizin durgunluğudur durgunluğum
sanma ki darda
dardayım
zorda
zordayım
gömülmüş ışığım bir damla duru suya
sarmaşığın sardığı ağacın dalları rüzgâr saklı
en uyumlu türküler ben söylüyorum zincir
sesleriyle şıkır şıkır
özenle örüyorum örgüsünü çilenin
özenle özümlüyor özgürlüğü özüm
görüyorum ışığı
duyuyorum ısıyı
akıyorum suyu

rengim yaprakta
köküm toprakta

BENİMDİR

ekilen tohum
dikilen fidan
dökülen ter
kömürde kara
pamukta ak
görünen değer
benimdir
alnıma çevrilen namlu
boynumda daralan ilmik
benim eserim
kervan kervan çoğalırken bezirgan
ne haramiyim
yol keserim
ne de gladyatörüm
kol keserim
kendim için varım
kendim için erim
savaş benimdir
soluğumla döner
işleyen çark
yağımın yanar
ışıtan kandil
ve elimde kanlı mendil
—kurusa da rengi uçmayan
her toprakta açmayan—
—savaş bahçelerinden derilmiş—
barış çiçekleri benimdir
bir yurt ki
doğurgan anası kan rengi narın ve
karpuzun

bir yurt ki
güneş rengi portakalın ve muzun
bir yurt ki
kat kat uygarlık gömülü
kan emili ter emili
bir yurt ki
uğruna sayfaların çevrildiği
—çınarların devrildiği—
ve fısıltısı ormanların uğultusunu andıran

ve kıvılcımı bozkırları yandıran
direncim demirden dağdan mermerden
kurşun olup çıkamadığım yerden
su olur akarım
duman olur tüterim
evire
çevire
devire
benimdir dünyayı avuçlarımda tutarım
dünya benimdir

İŞÇİ HAREKETLERİ HAREKATLARI
GÖZLEM
DİZİSİ

wolfgang abendroth
AVRUPA
İŞÇİ HAREKETLERİ
TARİHİ
GÖZLEM
YAYINLARI

edgar snow
UZUN DEVRİM

- LIN BIAO
- LIU ŞAO Çİ
- KÜLTÜR DEVRİMİ
- ÇİN - ABD
YAKINLAŞMASI
- CKP TÜZÜĞÜ

yücel yayınları

edgar snow
UZUN
DEVİRİM

yücel yayınları

PK 401 İstanbul

satış merkezi:
Ankara Caddesi Güncer Han
No: 45/12 Cağaloğlu İstanbul